మొగలిపువ్వు

శ్రీ ఆర్. యస్. సుదర్శనం

శ్రీనివాసరావు క్యాంపునుండి తిరిగివచ్చి ఆయాసంగా కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. తనతో తిరిగివచ్చిన హోల్డాలు, చేతిసంచీ, గొడుగు ఎదురుగా కనిపిస్తున్నాయి. కుప్పగా ఒకదానిమీదొకటి గిరవాటుపెట్టి వెళ్ళిపోయాడు కూలివాడు. బేరమయితే తక్కువని వసిగాడు వాడు. ఎక్కువివ్వటానికి అభ్యంతరం లేదు, కాని తనదగ్గర అంతకుమించి......"చిల్లర లేక పోయింది!"

"ఏమండీ, చడీచప్పుడూ లేకుండా వచ్చి కూర్చున్నారే! ఇందాకటినించీ మీ కోసమే చూస్తున్నా......ఇవ్వాళ బస్సు లేటయిందేమిటీ?" అంటూ శ్రీమతి ప్రవేశించింది... "ఇదుగో, ఇంట్లో బియ్యం నిండుకున్నాయి; ఆదివారం కాబట్టి పర్వాలేదు ఆలస్యమైనా...మీరు కాస్త బజారు వెళ్లొస్తే అంతలో స్నానానికి వేన్నీళ్ళుకూడా రెడీ అవుతాయి."

"డబ్బూ, సంచీ తీసుకురా" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"డబ్బు! అదేదో మీదగ్గరేవుండాలి!...అదుగో సంచీ, మీరు క్యాంపుకు తీసుకెళ్లినదాన్నే కాళీచేసి పట్టుకెళ్లండి... ఆ రెండోదికాస్తా ఎలకలు కొరికేశాయి."

"నాదగ్గర డబ్బు లేదే...ఎట్లాగమరి?

"ఎట్లాగ! అని కూచుంటే ఎలాగండీ? విచిత్రంగావుంది... క్యాంపునుంచి వస్తున్నారుగదా తెస్తారనుకొన్నాను."

ఎదురుగావున్న హోల్డాలు, సంచీ, గొడుగూ వైపు నిశ్చలంగా దృష్టినిలిపి శ్రీనివాసరావు చిన్ననవ్వు నవ్వాడు......

"మంచిదానివే! ...ప్రక్కవాటాలో వాళ్లని బదులడుగు."

"వాళ్లకిప్పటికే రెండుశేర్లుదాకా యివ్వాలి మనం......ఇహ డబ్బా? డబ్బు ఆవిడనడిగ రెక్కడుంటుంది, పాపం!...మీరే వెళ్లి ప్రయత్నించండి."

శ్రీనివాసరావు కదల్లేదు; దుమ్ముతో నిండిన సామాను వైపు పరిశీలనగా చూస్తూ, పరధ్యానంగా కూర్చున్నాడు.

కొన్ని క్షణాలు నిదానించిన శ్రీమతి—"ఎవరైనా స్నేహితులున్నారండీ!...అలా కూచుంటారేమిటీ? ఏమీపట్టనట్టూ! పెద్ద వేదాంతిలా......పలక్కుండా, జవాబులేకుండా కూర్చోటం అలవాటు చేస్తున్నారేమిటీమధ్య! నన్నేదో సాధిస్తున్నట్లు! వేగిరం కదలండిమరి... లేకపోతే యీపూట పస్తే!" అన్నది.

శ్రీనివాసరావు లేచి నుంచున్నాడు. "...అది కాదు......రాధా, ఒక్కపూట అన్నం లేకపోతే ప్రపంచం తల్లక్రిందవుతుందటావా?"

"ఏంమాటలండీ! బాగుంది...పెళ్లాం పిల్లలు పస్తుంటారంటే మీకేం చీమకుట్టినట్లుకూడా లేదన్నమాట!...అయినా నెల్లి జరిగేప నేమిటో చూడకుండా ప్రపంచాన్ని గురించి వైరాగ్యాలుమాట్లాడుతూ కూచుంటారేమిటంట?"

"నువ్వు అరవబోక...ఇదుగో, ...ఏం లేదులే! ...వెళుతున్నా! అంటే, నేననేది మరేమీ విపరీతం కాదు! ఈ పూట అన్నం మానేసి రాత్రికి వండుకుంటే యింతలో జరిగే ప్రమాదం ఏమిటి, అని అనుమానం!"

"ఏం ప్రశ్నలండీ!... అసలు పస్తుండాల్సిన కర్మమేంకాలింది? అంత దరిద్రం మనకేమొచ్చింది?... ఇబ్బందులు ఎవరికైనా వస్తాయి...కాని, ఎల్లాంటి యిబ్బందులు వచ్చినా పస్తుపడుకునేంత దరిద్రం మనకెన్నడూ రాదు ... ఎల్లాంటివాళ్లు పస్తుపడుకునేది! ఊరికే కబుర్లు చెప్పక వెళ్లిరండి...పుణ్యముంటుంది."

శ్రీనివాసరావు బయలుదేరాడు గొణుకు, సంచీ పుచ్చుకొని...రాధతో వాదించి ప్రయోజనం లేదు... అసలు ఎవరుమాత్రం యీ విషయంలో తనతో ఏకీభవిస్తారు? ... నిజంగానే, ఒక్కపూట పస్తుంటే ఏం పుట్టిమునుగుతుందో! బాగా ఆకలివేసి రెండోపూట అన్నం రుచిస్తుంది, అంతేగా!... కానీ, ఒక్కపూట పస్తుండిపోతే...ఏదో అవమానం, ఎంతో మేర సాంఘికంగా దిగజారినట్లు... "అయ్యో! తినటానికి లేక పస్తున్నాం!!" ఆ మాటలో ఏదో పెద్ద దిగులు! "పిల్లలు కడుపులు వెన్నంటుకుపోయి అలమటిస్తుంటే కళ్లతో చూశాం...తల్లీ దండ్రీ యిద్దరూ బ్రతికి వుండీను!" అని ఏడుపు, తిట్టుకోటం, ఏదో మహా ఘోరం జరిగిపోయినట్లే బాధపడటం...ఇక తర్వాత, తర్వాత—"ఫలానా రోజు. బియ్యం లేక, అవి తెచ్చుకోటానికి చిల్లిగవ్వ లేక, పస్తుపడివున్నాం"...అంటూ జీవితచరిత్రలో ప్రధానఘట్టం కింద చిత్రించుకోవటం ... ఈ గోలంతా ఒక్కపూట తిండిని గురించే!! కో-ఆపరేటివ్ జూనియర్ ఇన్స్పెక్టరు చేస్తున్న మానవుడి జీవితంలో యిలాంటివే మైలురాళ్ళు!

శ్రీనివాసరావు హెడ్‌క్లార్కు రామనాథం గారి దగ్గరకువెళ్దాం అనుకుంటూండగానే పిలిచాడు కృష్ణమూర్తి — 'ఏం, శ్రీనివాసులూ! మొగిలిపాలెం నించి ఎప్పుడొచ్చావ్ ... ఈ బస్సుకేనా? ... మొగలి రేకులు తెచ్చావా? ... మా పెద్దమ్మాయి సరదా పడుతూందోయ్! ... 'ఇవ్వాళ మామయ్య క్యాంపునుంచి వస్తాడు, తెస్తాడు లేవే' అన్నాను." ...కూరల సంచీ సైకిలుకు తగిలించుకొని, మొహం మీద జలపాతం లా ప్రవహిస్తున్న చెమట తుడుచుకొంటూ, మూడణాల మొగలిపూల కోసం లేని బాంధవ్యాన్ని నొక్కి చెప్పుతూ, నవ్వుతూ, ఆశగా నిల్చున్నాడు కృష్ణమూర్తి.

"నాదగ్గర డబ్బులేదు, తీసుకురాలేదోయ్! ... ముందే చెప్పరాదూ!"

కృష్ణమూర్తి ముందే చెప్పడు; చెప్పితే డబ్బు ఇచ్చుకోవాల్సి వస్తుందేమోనని!

"కరణానికి చెప్పలేకపోయావ్? బంట్రోతు గాళ్లని పురమాయించేవాడు...

"వాటివిషయం అనుకోలేదు. .ఇంటరెస్ట్ లేదు .. సరే, బ్రదర్! ఒక అయిదు రూపాయలు కావాలి అర్జంటుగా...బియ్యం తీసుకెళ్ళాలి యింటికి..."

కృష్ణమూర్తి ముఖంలో నవ్వు మాయమైంది... "సారీ బ్రదర్! ఇవ్వాళ ఇరవై మూడో తారీఖు అని మరిచిపోయావు కాబోలు! మనం అంతా ఒక బోటులోనే ప్రయాణం!" అంటూ సైకిలెక్కి రివ్వున మాయమయ్యాడు...

శ్రీనివాసరావు రామనాథంగారి యిల్లు చేరుకునేటప్పటికి ఆయన భోజనానికి కూర్చున్నాడని తెలిసింది. వరాండాలో నిల్చున్నాడు శ్రీనివాసరావు...చెమట పోస్తూ చాలచికాగ్గా వుంది...బస్సులో రద్దీ...ఇద్దరు లావుపాటి మనుష్యులమధ్య బస్సు కుదుపులకు బాగా నలిగిపోయాడు....తలనిండా, ఒంటినిండా దుమ్ము... చెమటతో కలిసినదుమ్ముస్పర్శ తుడుచుకోటానికి ప్రయత్నించినప్పుడల్లా, అసహ్యంగా వుంటోంది. బస్సు దిగి వెళ్లగానే స్నానం చేసి, మంచంమీద వాలుదామనుకొన్నాడు ప్రయాణంలో వున్నంతసేపూ... కాని ఆ యోగం పట్టలేదు...మెలగా వడి నెత్తికెక్కుతున్న సూర్యుడు రామనాథంగారి వరాండాలో విజృంభిస్తూ, దేహాన్ని, బట్టల్ని చివరికి ఉనికినే దుర్భరం చేస్తున్నాడు.

అసహ్యంనించే కొస్సేపటిలో నిర్లిప్తత పుట్టుకు రావటం గమనించాడు శ్రీనివాసరావు. అప్రయత్నంగా ఎండిపోయిన పెదవులు నాలుకతో తడుపుకొంటూ...ఎదురుగుండా ఉన్న యింటి కిటికీవైపు చూశాడు...కిటికీ తలుపు ఓరచేసుకుని రెండుకళ్లు తనవైపు కేంద్రీకృతమై ఉండటం తెలిసింది—ముఖం మీది చెమట తుడుచుకొని, జుత్తు కాస్త సవరించుకొని, ఠీవిగా నిల్చుందామనిపించి, చెయ్యి జేబురుమాలు కోసం పంట్లాం జేబులోకి వెళ్లింది తటాలున... కాని మళ్ళీ అక్కడే జేబులోనే ఆగిపోయింది...నిర్లిప్తంగా శ్రీనివాసరావు తన దృష్టి రోడ్డువైపు మళ్లించాడు... కుక్కలు రెండు పరస్పరం మూఁచూచుకుంటూ వలయాకారంగా తిరుగుతున్నాయి!

శ్రీనివాసరావుకు పెద్ద విసుగు పుట్టుకొచ్చి అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోదామనుకున్నాడు...ఏం, వట్టి చేతుల్తో యింటికి వెళ్తే యేం? రాధ మొత్తుకోవటం, పిల్లల గోల...అంతకన్న ప్రమాదం ఏమీ జరగబోదు కద! వరాండా మెట్టొకటి దిగబోయాడు వెళిపోవాలని శ్రీనివాసరావు. కాని, రామనాథంగారు తలుపు తెరిచి లోపలికి రమ్మని పిలిచారు...సరే, తప్పదు!

"ఏమిటోయ్, ఈమధ్య కనిపించనే లేదు!... మీ నాన్నగారు కులాసాయేనా?...ఇప్పుడాయన మీ అన్నయ్యదగ్గర కదూ ఉంటోంది? నెల్లూరా?"

శ్రీనివాసరావు చెవులు మూసుకోలేదుగాని, వినటం మాత్రం మానివేశాడు..."...పాపం కదూ!" అని ఆగారు రామనాథంగారు.

"అవును" అని అంగీకరించాడు ఏమిటో తెలికుండానే.

"నలుగురు పిల్లలోయ్...అకస్మాత్తుగా ఆమె పోయిందా, యిహ ఆ సంసారం గతేం కావాలి, ఆలోచించు! ఏమిటో యీ కష్టాలు!"

"అవును...పాపం" అన్నాడు ఆయన్ని ప్రతిధ్వనిస్తూ

"ఈవార్త విన్నప్పట్నించీ మా యింటిల్లిపాదీ విచారంలో మునిగి పోయామనుకో!"...బ్రేవు మని త్రేన్చారు రామనాథంగారు. త్రేనుపు ఆపుకోవటం సాధ్యం కాదు......దానికి సందర్భశుద్ధి తెలీదు... రామనాథంగారు అన్నవాహికను సరిచేసుకుంటూ ఆగిన అవకాశం పోగొట్టకూడదని శ్రీనివాసరావు సొంతవిషయానికి వచ్చేశాడు వెంటనే...

"ఏమండీ......నాకో పది రూపాయలు అర్జంటుగా కావాల్సి వొచ్చాను...గంట క్రితం క్యాంపునుంచి వచ్చాను, యింట్లో బియ్యం నిండుకున్నాయి, చేతిలో కానీ లేదు!"

"ఆఁ...పది రూపాయలు నెలాఖరులో నాదగ్గర మాత్రం ఎక్కడుంటాయోయ్! ... మా ఆవిణ్ని అడుగుతానుండు...

లోపలికివెళ్ళి అయిదురూపాయలు తెచ్చి యిచ్చారు.

"చాలా థాంక్స్ సార్......జీతం రాగానే యిస్తాను...సెలవు."

* * *

స్నానంచేసి, భోజనం చెయ్యగానే కునుకు పట్టింది శ్రీనివాసరావుకు...'క్యారు'మని ఉయ్యాలలో చంటిది ఏడవటంతో మెలకువ వచ్చింది..."అబ్బ, పాడు గోల!...రాధా రాధా"...కేక వెయ్యాలన్న మామూలు ఉద్రేకం......వచ్చికూడా, అంచుదాటని పాలపొంగులా చల్లారిపోయింది......కేకలు వెయ్యకుండా అలానే చూస్తున్నాడు...రాధ వచ్చి పిల్లను తీసుకు వెళ్ళింది...రెండో వాడు—ఏణ్ణార్ధం వయసు—మూత్రంపోసి ఆ మడుగు రెండు చేతుల్తో తట్టుతూ ఆనందిస్తున్నాడు...శ్రీనివాసరావు గోడవైపు తిరిగి పడుకున్నాడు...గోడ మీద డాగులు...అందులో రెండు చారలు—నల్లి రక్తం తాలూకు..." అదుగో నల్లి! పోతోంది. వెళ్ళిపోతోంది...చంపాలి!...ఎడమచేతి బొటనవ్రేలితో ... ఊఁ లోపలి ప్రేరేపణకు చెయ్యి మాత్రం కదల్లేదు...శ్రీనివాసరావు చూస్తూ ఉండిపొయ్యాడు..."నల్లి వెళ్ళిపోయింది! ఇహ కనపడదు!"...పోనీ...ఏం మునిగిపోయినట్టు?

"ఏమండీ...కాఫీ......లేచి మొహం కడుక్కోండి!"...

కాఫీ త్రాగి మళ్ళీ మంచంమీద కూర్చుంటే రాధ చంటిదాన్ని తెచ్చి ఒళ్ళో పెట్టింది..."ఇవాళ్టికి యింట్లోనే వుంటారు కదూ!"

"లేదు...అలా వెళ్ళి రావాలి"

రాధ అన్నందుకే బయలుదేరాడు...ఎక్కడికి? ...యాంత్రికంగా కాళ్ళీడ్చుకుంటూ చెరువుకేసి నడుస్తున్నాడు......రైలు గేటు దగ్గరకు వచ్చేప్పటికి రైలువచ్చేసింది...గేటు మూశారు...నిలుచున్నాడు. రైలుపెట్టెలోంచి వింతగా మనుష్యులు తనవైపే చూస్తున్నారు! వేగంగా పెట్టెలు ఒకదాని తర్వాత ఒకటి మనుషుల్తో వెళ్ళిపోతున్నాయి, టకా—టక్ టకా—టక్ శబ్దం చేసుకుంటూ...

గేటు తెరిచారు. టకా—టక్, టకా—టక్ చెవుల్లో మోగుతూనే వుంది...తలుపులు మూసుకుని కిటికీ సందుల్లోంచి తొంగి చూస్తూ కూచుంటారు... ఎలుకల్లా...బొరియల్లో పందికొక్కుల్లా...టకా—టక్, టకా—టక్ వెళ్ళే రైలుపెట్టెల్లో...పాడు మనుషులు!...ఆ రైలు కోసం తానెందుకు ఆగాడు? ఆగకపోతే...తన దేహం రైలు క్రింద పడుతుంది... అప్పుడు తప్పకుండా రైలు ఆగిపోతుంది!...బోనుల్లోని ఎలుకలు, బొరియలోని పందికొక్కులూ, బిలబిలా వచ్చి గుంపుగా చేరి, గలగలా శబ్దం చేస్తాయి...

శ్రీనివాసరావు చెరువుగట్టుమీదకూర్చుని నీళ్ళవైపు చూశాడు...తనకు నీటి ప్రమాదం లేకుండా చెయ్యాలని చిన్నప్పుడు తండ్రి పట్టుపట్టి ఈత నేర్పించాడు...ఎంత జాగ్రత్త!...ప్రాణాలు ఎక్కడ

తప్పించుకొని పారిపోతారేమోనని భయం... ప్రతిదీ యిలాగే...తండ్రి చెప్పినవన్నీ తు, చ, తప్పకుండా ఆచరించాడు...ఇంకా ఆచరిస్తున్నాడు.... ఫలానా వాళ్లతో స్నేహం వద్దంటే మానుకున్నాడు, ఫలానా పుస్తకాలు మంచివి, చదవమంటే చదివాడు; తప్పకుండా పరీక్షలు పాసవమంటే, అయ్యాడు; బి. ఏ.లో క్లాసు రావాలంటే, క్లాసు తెచ్చుకున్నాడు. ఫలానా అమ్మాయిని చేసుకో చాలమంచి సంబంధం. అంటే చేసుకున్నాడు, పిల్లల్ని కన్నాడు...తండ్రీ, పెద్దలూ, మిగతా వాళ్ళూ, అందరూ ఏది మంచిది అంటారో అంతా అలానే చేశాడు...యీ కో-ఆపరేటివ్ ఇన్‌స్పెక్టరు గిరీ—సర్కారు ఉద్యోగం—ఆలస్యం చెయ్యకు, వెంటనే ప్రవేశించు, మంచిది అంటే డిగ్రీ పుచ్చుకున్న ఏడాదే అందరి సమ్మతి ప్రకారం ప్రవేశించాడు... పైఅధికారులు చెప్పింది చేస్తున్నాడు, ఎప్పుడూ తిరగబడలేదు. పనిచెయ్యకుండా తప్పించుకోలేదు. అబద్ధాలు చెప్పలేదు, లంచాలు తీసుకోలేదు. ఇక తను చెయ్యవలసిందేమిటో ఎవరూ చెప్పలేదు... ఇప్పుడు చెప్పటంలేదు. రాఘ మాత్రం దినకార్యక్రమం సాగుతూ వుంటుంది.........“ఏమండీ, మొహం కడుక్కోండి...... కాఫీ తాగండి......స్నానం చెయ్యండి...భోజనం చెయ్యండి... బజారుకువెళ్ళండి ...ఇక పడుకోండి దీపం ఆర్పివేస్తాను...” ఇదీ జీవితం అంటే!...

మరి దీన్లో ఏమి విశేషంవుందనీ...కాకపోతే, తనలాంటి వాళ్ళు యీ జీవితంనుంచి ఏం విశేషాన్ని ఎల్లా సృష్టించగలరనీ......ఊరికే మభ్యపెట్టటం చిన్నప్పట్నించీ!...“ఇదుగో అబద్ధం చెప్పబోక... అందరికీ మంచిగావుండు ...... తల్లిదండ్రుల్ని గౌరవించు...అణకువ, విధేయత నేర్చుకో...” గౌతమ బుద్ధుని లా కావచ్చునని ఆశ చూపెట్టడం ... నీతి, నీతి...మరి యీ నీతికి, ఆదర్శాలకి బద్ధుడైన తనజీవితం యిల్లా రైలు పెట్టెలా, బురద గుంటలా తయారవటం ఎందుచేత?......తను యింకేం చెయ్యాలి?...... చెయ్యాల్సిందేమీ లేనప్పుడు జీవితంనుంచి నిష్క్రమిస్తే ఏమి? చావంటే పూర్వమేదో భయంవుండేది... యిప్పుడా భయమేమీ లేదు......తనకు నీటివల్ల చావులేదు...రైలు క్రింద పడుకుంటే...గమ్మత్తుగా వుంటుంది......జీవితానికి అటు వేపు ఏముందో చూడవచ్చు.

శ్రీనివాసరావు తిరిగి వస్తూంటే గోపాలం కనిపించాడు...గోపాలం హైస్కూల్లో టీచరు...

“సినిమాకు వస్తారా, ఇన్‌స్పెక్టరుగారూ!...” అర్థం లేని వ్యంగ్య ధోరణి!

“డబ్బు లేదోయ్.”

“నేను తీసుకువెళ్తాను రావయ్యా....చాలా బాగుందంటున్నారు!” చెయ్యి పుచ్చుకుని లాక్కు వెళ్ళాడు గోపాలం .... పండ్రెండణాలటిక్కెట్టు కొన్నాడు.

జానపదచిత్రం...అరగంట తర్వాత కూర్చో బుద్ధెయ్యలేదు శ్రీనివాసరావుకు...“గోపాలం! సినిమాలో యింటరెస్టు పుట్టటంలేదు.. నేను వెళ్తానోయ్!”

“అదేమిటి! ఎందుకని? తలనొప్పా?”

“లేదు...ఊరికే నే.”

“ఏమిటోయ్. కారణమేమీ లేకుండానే! ఇదుగో యిహ హీరోయిన్ డాన్సు వుంటుంది.... కాస్తవుండు, ఎంజాయ్ చేస్తావు...ఇంటరెస్టు దానంతకదే పుట్టుతుంది...”. ఆ ఎంజాయ్‌మెంటు తనతో పంచుకుంటేగాని తృప్తిలేనట్టు ప్రాధేయపడ్డాడు గోపాలం.

హీరోయిన్ డాన్సు ప్రారంభమైంది. సగం తర్వాత మళ్లీ శ్రీనివాసరావు అన్నాడు.... “వెళ్తానోయ్.”

“పండ్రెండణాలు పెట్టానుబాబూ, సగం విలవైనా వస్తుంది, ఇంటర్వల్ దాకా వుండవోయి!”

నిజమే...డబ్బు దండగపోవటం దేనికి? ఇచ్చిన డబ్బుకోసమైనా చివరిదాకా కూచోవలసిందే...అదే అందరూ చేసేపని...లేకపోతే, తనేం ధనవంతుడా, డబ్బు నిర్లక్ష్యం చెయ్యటానికి! గోపాలం వదిలిపెట్టడు...డబ్బు వృథా కానివ్వడు...తగిన కారణం లేకుండా వెళ్లటానికి వీల్లేదు....

“గోపాలం! మా చంటిదానికి వంట్లో వెచ్చగా వుందని చెప్పింది మా ఆవిడ...నా కోసం కనిపెట్టుకుని వుంటారేమో యింటిదగ్గర...” అబద్ధం చెప్పాడు.

“నిజంగా నేనా?.....యీ సంగతి ముందే ఎందుకు చెప్పలేదోయ్? ... సినిమా ప్రొప్రైటర్‌కి ఉత్తి పుణ్యానికి చెల్లించాను....మంచివాడివే!” విసుక్కున్నాడు.

“మరే మనుకోను...వెళ్తాను.”

శ్రీనివాసరావు యిలు చేరేటప్పటికి పెద్దవానికి అన్నం పెట్టతూవుంది శ్రీమతి...మిగతా యిద్దరూ నిద్రపోయారు...కండువా చిలక్కొయ్యకి వేసి, చాప తీసుకొని డాబామీదికి వెళ్లాడు శ్రీనివాసరావు..

చాపమీద వెల్లకిలా పడుకున్న తర్వాత నక్షత్రాలకేసి చూస్తూ ప్రశ్నించుకున్నాడు—"రైలు పట్టాలమీద పడుకునేదెప్పుడు?" "ఎప్పుడో ఒకసారి, వెధవది! దానికీ కొంత ప్రయత్నంకావాలి!" అని జవాబు వచ్చింది.

శ్రీమతి మెట్లెక్కి వచ్చింది...దగ్గరగా వచ్చి "ఏమండీ, వడ్డించమంటారా?" అన్నది. మొగలిపువ్వు పరిమళం తెర శ్రీనివాసరావును ఉక్కిరి బిక్కిరి చేసింది.

"ఎక్కడివి మొగలిరేకులు?"

"పక్కింటావిడ ఇచ్చింది...ఏం, వడ్డించనా, లేక యింకా ఆలస్యంవుందా?...లేవండి! తర్వాత వచ్చి పడుకుందురుగాని!"

"ఊఁ...కానీయి," రాధ క్రిందికి వెళ్ళిపోయింది.

శ్రీనివాసరావుకు జ్ఞాపకం వచ్చింది...నక్షత్రాలు, ఆకాశం, మొగలిరేకులవాసనా, గాజుల గలగలా, చిక్కనిచీకటి, వెచ్చని కౌగిలి...సుజాత, మొగల్లిపాలెం పైప్రిమరీస్కూలుటీచరు .... రైలు ప్రమాదంలో చనిపోయింది....

ఆదర్శానికి, నీతికి బద్ధుడుగా తనెక్కడున్నాడు?...రెండేళ్ళ క్రితం సుజాతతో ప్రణయం.. అది అవినీతి, రాధకు అన్యాయం...మెలకువతో కాపాడుకోవలసిన రహస్యం ... క్యాంపుకువెళ్ళిన ఒక్కొక్కసారి ఒక మహత్తరమైన అనుభవం... సుజాత తనవాణ్ణి చేసుకుంది...భయపడ్డాడు, బాధపడ్డాడు...క్యాంపునుంచి తిరిగివచ్చిన ప్రతి పర్యాయం పశ్చాత్తాప పడ్డాడు...కాని, సుజాతను చూడగానే భయమూ బాధా, పశ్చాత్తాపమూ, పాపమూ, అన్నీ అంతర్థానమయ్యేవి!......ఎంత మంచిది సుజాత!...ఆమె కోరిన ప్రతిఫలం ఏమీ లేదు...ఒకసారి, 'బాగుంటు'దనుకొని, పదిహేను రూపాయలు పెట్టి షిఫానుచీర కానుక తీసుకువెళ్ళితే...వద్దన్నది... తర్వాత నెల తిరక్కుండానే, సుజాత లేదు!

"ఏఁవండోయ్, మిమ్మల్నే!...ఎంతకూ రారేమిటి?"

ప్రత్యక్షానుభవంగా ఉన్నప్పుడు భయమూ బాధా కలిగించినా ... దానిమూలంగానే ... ఆ రహస్యంవల్లే ... మొగలిపువ్వు వాసన, నక్షత్రాలు, ఆకాశం ఆనందం...వీనితో పాటు తనూ వుంటాడు!

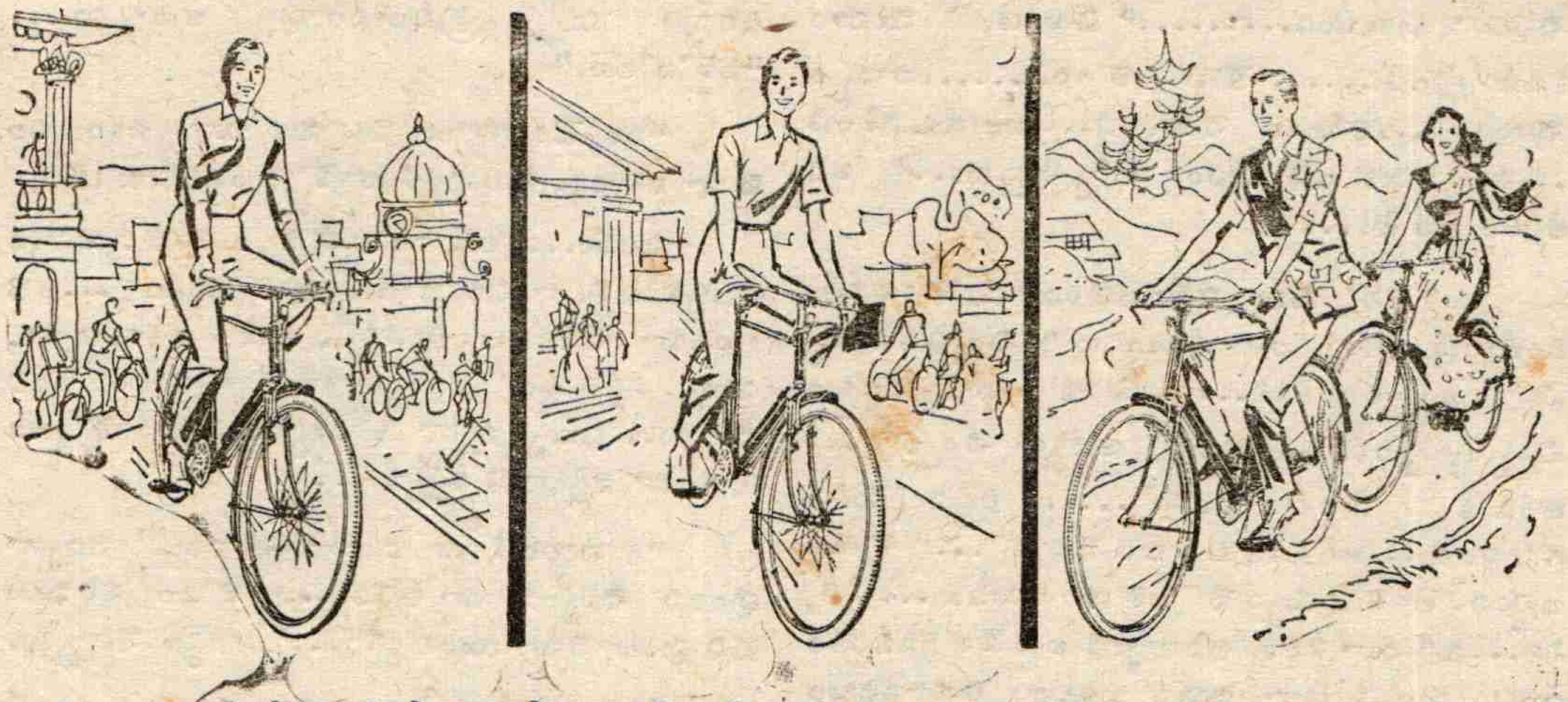

ప్రపంచమంతటా మన్నన పొందినది

రాబిన్‌హుడ్

తయారుచేయువారు

సెన్-రాలె

SEN-RALEIGH

SRC-56 TE